

felfedve készítette legutóbbi munkáit, ezekből láttunk videórészleteket a Korona Udvarban. A szlovákiai *Szűcs Gábor* a líraiság, a misztikum és az expresszivitás posztmodern összhangját valószínűsíti meg piktúrájában, az Amerikából (az Egyesült Államokból) jött *Dick Roberts* „mestersége címere” a lírai absztrakció, a szobrászként, festőként is ismert és elismert *Kopasz Tamás* festményei pedig elmélyült zeneiségben és absztrakt-expresszionista gesztusokban fogantak.

Horváth Ágnes a geometria és a festőiség letisztult és egyéni hangvétellű társítását valószínűsíti meg vásznain, *Mátyási Péter* megfakult fotók atmoszféráját árasztó képein a természeti és épített környezet, valamint az idő viszonylatának hűvös, de intellektuális kutatását végzi, s közben a (jelen)lét és a hiány kérdéseit veti fel. Mayer Éva biblikus üzeneteket is hordozó, finoman rétegzett *Lélek-tereiből* mutatott be néhányat, *Majoros Áron* szobrász korábbi, anyag és szellem új olvasatait megnyitó figurái után most használati tárgyat munkál meg, avat be (pl. gatter) szimbolikus médiummá téve őket. Ismerősen derengő kékes és zöldes enteriőröket készített a

festő *Esse Bánki Ákos*, a németországi *Gerlinde Pistner* pedig absztrahált természeti mikrorészletekkel szólaltatja meg *Az erdő hangjait*. *Sipos Levente* elsősorban képgrafikai eszköztárat felhasználó animációs munkájában szabad asszociációs motívumok jelennek meg egy fiktív belső térben, mely *John Cage* egy 1948-as darabja részletének újraálmodása (Re-dream).

SÍPOS LEVENTE:
Re-Dream,
videóinstalláció, 2' 48"

Egy térbe írtak, ami egy másikat nyitott meg...

Kastélypark Nemzetközi Művésztelep

Gernyeszeg, 2016. VIII. 7–21.

MULADI BRIGITTA

A Kastélypark Művésztelep 2014 óta működik a gernyeszegi Teleki-kastélyban, Marosvásárhelytől 15 kilométerre, a Maros bal partján. Az idei résztvevők: *Benkő Lilla*, *Horváth M. Zoltán*, *Filp Csaba*, *Herczeg László*, *Pinczehelyi Sándor*, *Zoltán Béla*, *Josef Wurm*, *Dabóczy Géza* és a két szervező, *Knyihár Amarilla* és *Pokorny Attila*.

Ahogy a filozófiai gondolkodásban nem létezik egyetlen igazság, úgy a művészetben sem létezik egyetlen megoldás a „dolgok” vizualizálására. A művészeti formák felbomlása pár évtizeddel ezelőtt megtörtént, eltűntek a korstílusok, az általánosan használt kifejezési formák, a fogalmak átértékelődtek. Egy szervezett művésztelepen sincs ez másképp, a művészek egymástól távoli helyekről, eltérő kultúrákból, művészeti közegekből érkeznek, különböző képzettséggel, irányultsággal. A helyszín aurája is másképpen határozza meg munkáikat.

A Teleki család több évszázados múltja, a barokk épület középkorba nyúló története, a park, a körülötte elterülő természet jelenléte inkább a hétköznapi egyhangúságot változtatja meg, mintsem a művészi stratégiát. Egyfajta

párbeszéd mindenestre kialakul a gondolati konstrukció és a művész átalakult napi gyakorlata, a művésztársak és a művész, a művész és a látogató, majd végül az ott készült mű és a szemlélő között.

Ebben a folyamatban a kiállítás leválasztja a művésztől a művet, ami átkerül egy másik dimenzióba, egy barokk kastélyba, annak egybefűzött teremfolyamába, ahol a díszterem csak átmeneti térként

PINCZEHELYI SÁNDOR:
Példa 4 m² kék fű természetésére
II., 2016, installáció, festett fű

foró: Kastélypark Nemzetközi Művésztelep

foró: Kastélypark Nemzetközi Művésztelep

BENKŐ LILLA:

Kapu, 2016,
olaj, vászon, 100x100 cm

KNYIHÁR AMARILLA:

Víztűkör III., 2016,
olaj, vászon, 200x110 cm

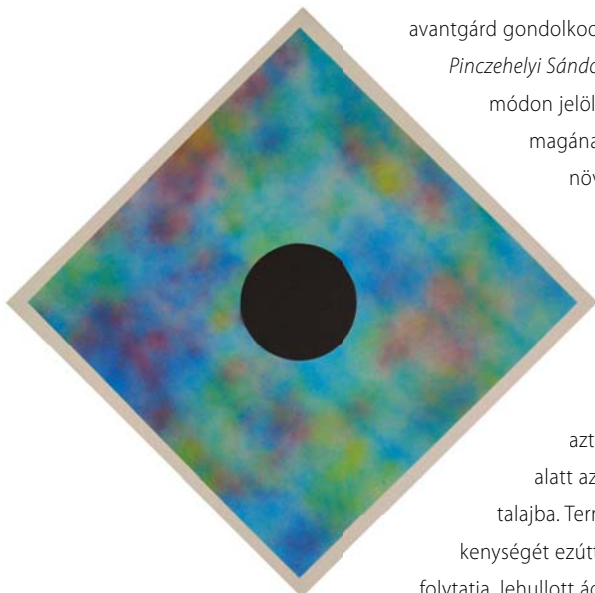
szakítja meg az alkotások sorát. Ez a konzonancia az egymásba nyíló termekkel mintha modellezné azt a folyamatot és a tág teret, melyben a művek a maguk sokféleségükben egyáltalán létrejöhetnek. A skála egyik végpontján a természet alakzatait felhasználó organikus tájinstalláció áll, a másikon pedig a „vissza az alapokhoz”, a színek alapszíneinek primer használata a mindent elnyelő fekete ponttal (*Herczeg László*).

Pokorny Attila a maga akkurátus módján nemcsak együtt él és lélegzik a természettel, de a „teremtésben” is részt vesz, egy már nem élő részt kivesz belőle, beemeli a művészet közegébe, és fordítva is: a maga sajátos természetazonos motívumaival alakítja az őszanya testét. Ezúttal a kiállítóterben ismétli meg az előzőleg a kastély falai alatt a parkban megalkotott természetes napóráját, amely egy leszakadt faág árnyékának földszórással kirajzolt vonalával méri az időt.

HERCZEG LÁSZLÓ:

Reflex kioltás I., 2016,
C.M.Y.K. Airbrush, vászon,
100x100 cm

A klasszikus természetművészetet és az avantgárd gondolkodásmódot ötvözi *Pinczehelyi Sándor*, amikor különös módon jelöl meg, hasít ki magának területet a park növényzetéből, egy fa kérgéből, dús lombjából, amikor sajátos kézjegyet kék festékekkel színezi bele, amit aztán néhány hónap alatt az eső visszamos a talajba. Természetátalakító tevékenységét ezúttal a kiállítóterben folytatja, lehullott ágakat, tobozokat vagy egy pár talált cipőt jelöl meg azzal a kék festékekkel, amellyel a parkban is dolgozott.

A maga sajátos, emocionális emigrációjában az ún. keleti karakterisztikájú társadalmakban érzi otthon magát *Josef Wurm*, aki a saját (idézet tőle) „nyugati, túlcivilizált, unalmasan biztonságos” országa (Ausztria) helyett Magyarországot választotta lakóhelyül. Egyfajta külső szemmel, a magával hozott absztrakciós hajlammal és humorral nemcsak a természetből merített inspirációt, hanem a helyi történelemből és szimbolikából is. Több egymással össze nem függő művet készített, az egyik a parkban „talált” vakondtúrások építményét toldotta meg a kissé szakasztikus kritikával elképzelt elemmel, egy vakondterasszal.

A parkban készült másik munkája az összetartozás jelszerű megfogalmazása – az esti sütögetés, a tűzrakóhelyen ott maradt hamu vonala és a megperzselődött sziklák köre úgy hatják át egymást, mint az eljegyzési gyűrűk.

foró: Kastélypark Nemzetközi Művésztelep

A harmadik mű egy rétegekből egymásra épülő festménykollázs, amelyben Wurm geryeszegi vizuális és intellektuális élményeit igyekezett megragadni. A költői kompozícióban Románia történetének sötét időszaka, a Ceaușescu-éra mint apró keresztiszem, szvasztika jelenik meg. A kép jobb felén fekete felhőként szálldosó varjak (a művész értelmezésében) gonosz lelkek seregeként látható, de az nem világos számára sem, hogy a vészmadarak befelé vagy kifelé igyekeznek éppen. A kép gazdag motívumtárába beleragasztott egy teleírt füzetlapot a kastélyban működő egykori nevelőintézetből – és a több száz éves ginkgo biloba egy levelét is a parkból.

Engem Vajda Lajosra és egyáltalán a szentendrei művészekre emlékeztet ez a munka, ahol a kastély körvonala, a harang- és az óratorony, az ablakok, a fák piktogramja, kereszt alapú motívumok hatják át egymást fehér alapon szürke és fekete vonalhálókkal, festett, ragasztott felületekkel, szövegekkel.

A naturális természetábrázolás itt *Őry Annamária* specialitása, aki a szenvedélyes, hatalmas fáit a természetben festette meg, mint Szinyei vagy mint a nagybányaiak. *Knyihár Amarilla* a naturális természetábrázolás, az imagináció és az absztrakció mezsgyéjén festette fotó alapú munkáit, amelyek túlárado festőiséggel és nagy mesterségbeli biztonsággal adják vissza a vízfelület és a növényzet kusza tükröződéseit. *Zoltán Béla* a hiány képi megfogalmazásával foglalkozik a műveiben. A letűnt világ szellemalakjait idézi meg, amikor a grófi lovaspár fényképét beleapplikálja a mai park szövegébe, amikor a kastély U alakú udvara előtti füves téren álló üres talapzatra visszavarázsolja Junó már megsemmisült szobrát a még álló Neptunusz, Bacchus és Vénusz mellé.

Az álmokkal, a szürreális világgal való különös, élő kapcsolatát fogalmazza meg festményeiben Szabó Anna-Mária, ahogyan a meghasadt égbolt alatt elhelyezi pszichedelikusan költői, de egyben baljóslatú, fejtetőre állított házait, vagy hatalmas nyílásokban folytatja le a tengerek vizét. Vásznain a korábbi, belső térben játszódó, atavisztikus, sötét jelenetei eltűntek, és helyükbe fényvel telítődő, táji látomások léptek. A szemlélő hamar ráébred azonban, hogy a táj vonzó képe csak keret ahhoz a gyötrő vízióhoz, ami szakadékként bontja ketté az éteri vidéket. Felteszi a kérdést, hogy mindaz, amit látunk, meddig érvényes, meddig tart a valóság, és hol kezdődik az imagináció, a projekció?

Benkő Lilla szürreális világa a mesék varázslatos vidékére viszi el a nézőjét, mágikus erdejében egy képzeletbeli bál fénypontjai rajzolják ki a Teleki kastély ovális barokk ablaknyílásait, az épület pedig mint meleg, sárga fény derengése jelenik meg a képén. A környezet, a vízfelület és a fenyves repetitív jelek az absztrahált ábrázoláson, amelyet a ráengedett csorgatás repít végérvényesen vissza a festészet alapvető kérdéseire. A metafizika és a szakrális-spirituális szférák áthatásának vizuális megfogalmazása köti le *Dabóczy Gézát*. Forrásai között Hamvas Béla írásai és az evangéliumok egyaránt megtalálhatóak. Grafikai műveiben mint egy alkimista transzformálja az anyagokat is. Egyetlen kiállított rajzában a bizonyos legendás

for: Kastélypark Nemzetközi Művésztelep

sziklát, amely alá a keresztről levett Krisztus testét rejtették, a négy elem elegyeként ábrázolja. A rideg, kemény anyag nála lágy, szinte légnemű puhasággal jelenik meg, de jelen van benne a tűz lángnyelv alakban és a víz is, mint egy csepp, mint az őstojás, ami ingaszerűen egyensúlyoz az elemek különös keverékében.

JOSEF WURM:
Cím nélkül I., 2016,
olaj, vászon, 80x60 cm

Mintegy a vizuális művészetek alapvetését fogalmazza meg a színkörök alapszíneire bontott szívárványos felületeivel *Herczeg László*. Noha nem szándéka, mégis végletesen radikalizálja a felhasznált eszközöket, amivel egyfajta nem szándékos origót és egyben végpontot rajzol fel a művésztelep kiállításának grafikonjára.

PÉTER SZABINA

A Nemzetközi Velencei-tavi Symposion 2006 óta a természetművészet egyik meghatározó hazai eseménye, amely Péter Ágnes képzőművész főszervezésével közel két héten keresztül nyújt alkalmat arra, hogy – sokszor az interdiszciplináris szemléletmódot is alkalmazó – különböző művészeti ágak képviselői, művészetelméleti gondolkodói, természetművészek, az egyetemeken oktató képzőművészmesterek és tanítványok találkozzanak egymással, s a közös alkotómunka és az esti előadások folytán közelebbi betekintést nyerjenek egymás munkásságába.

Noha már a tízéves évfordulóig is számos impozáns kiállítást tudhat maga mögött a Symposion, de most a jubileumi évhez méltó események felhozatalában bővelkedett. Júniusban a művésztelep tíz éve alatt összegyűlt anyagainak, dokumentációinak akkurátus feldolgozása N. Mészáros Júlia és Péter Ágnes kurátorai munkájának köszönhetően a debreceni MODEM-ben került bemutatásra, július

10 év, 10 sziget

A Velencei-tavi Symposion egy évtizede

FREUND ÉVA:
Átmeneti otthon, 2016,
fa, nád, textil, növények, drót,
fáklya, 400x300x300 cm